

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1580/2025
21.01.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Татјане Вуковић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Луке Оташевића и др., због кривичног дела изнуда у покушају у саизвршилаштву из члана 214. став 1. у вези члана 30. и 33. Кривичног законика и др., одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљених Луке Оташевића и АА– адвоката Милинка Јовановића, браниоца окривљеног Луке Оташевића – адвоката Марине Ивеле и браниоца окривљеног АА– адвоката Драгана Здравковића, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Неготину К 14/2023 од 29.02.2024. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 275/2024 од 29.10.2025. године, у седници већа одржаној дана 21.01.2026. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости браниоца окривљених Луке Оташевића и АА– адвоката Милинка Јовановића, браниоца окривљеног Луке Оташевића – адвоката Марине Ивеле, поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Неготину К 14/2023 од 29.02.2024. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 275/2024 од 29.10.2025. године и то захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Луке Оташевића и АА– адвоката Милинка Јовановића у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, а захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Луке Оташевића – адвоката Марине Ивеле у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док се у осталом делу захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених **ОДБАЦУЈУ**.

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА– адвоката Драгана Здравковића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Неготину К 14/2023 од 29.02.2024. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 275/2024 од 29.10.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Неготину К 14/2023 од 29.02.2024. године окривљени Лука Оташевић, између осталих, оглашен је кривим због извршења кривичног дела изнуда у покушају у саизвршилаштву из члана 214. став 1. у вези члана 30. и 33. КЗ,

кривичног дела невозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ и кривичног дела спречавање и ометање доказивања из члана 336. став 1. КЗ и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од три године и шест месеци у коју казну му је урачунато време проведено у притвору и време проведено на издржавању мере забране напуштања стана уз примену електронског надзора и новчану казну у одређеном износу од 50.000,00 динара. Окривљени АА, између осталих, оглашен је кривим због извршења кривичног дела изнуда у покушају у саизвршилаштву из члана 214. став 1. у вези члана 30. и 33. КЗ и кривичног дела невозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од две године у коју је урачунато време проведено у притвору као и време проведено на издржавању мере забране напуштања стана уз примену електронског надзора. Окривљени су обавезани на плаћање трошкова кривичног поступка, а оштећени је упућен да имовинскоправни захтев оствари у парничном поступку.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 275/2024 од 29.10.2025. године, усвајањем жалбе ВЈТ у Неготину и бранилаца окривљених, преиначена је пресуда Вишег суда у Неготину К 14/2023 од 29.02.2024. године, само у односу на окривљеног Луку Оташевића, тако што је Апелациони суд окривљеног на основу одредбе члана 423. тачка 2) ЗКП ослободио од оптужбе да је учинио кривично дело спречавање и ометање доказивања из члана 336. став 1. КЗ, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од три године и шест месеци у коју казну му је урачунато време проведено у притвору и време проведено на издржавању мере забране напуштања стана уз примену електронског надзора, док су у осталом делу жалбе ВЈТ у Неготину и браниоца окривљених одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена. Одлучено је да трошкови кривичног поступка у односу на окривљеног Луку Оташевића, у делу у коме се ослобађа од оптужбе падну на терет буџетских средстава док су окривљени обавезани, да свако понаособ, плате на име паушала износ од 10.000,00 динара.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости су поднели:

- бранилац окривљених Луке Оташевића и АА– адвокат Милинко Јовановић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљене ослободи од оптужбе;

- бранилац окривљеног Луке Оташевића – адвокат Марина Ивеља, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и врати на поновно одлучивање или их преиначи и окривљеног блаже казни;

- бранилац окривљеног АА– адвокат Драган Здравковић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став став 2. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и врати на поновно одлучивање или их преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног

јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је, након оцене навода изнетих у захтевима, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Луке Оташевића и АА– адвоката Милинка Јовановића је неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, а захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Луке Оташевића – адвоката Марине Ивеле у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док су у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Луке Оташевића и ААнедозвољени, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Луке Оташевића – адвоката Марине Ивеле недозвољен и нема прописан садржај, а захтев браниоца окривљеног АА– адвоката Драгана Здравковића је у целости недозвољен и нема прописан садржај.

Бранилац окривљених Луке Оташевића и АА– адвокат Милинко Јовановић у поднетом захтеву истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, наводећи да суд није изменио чињенични опис кривичног дела изнуда у покушају из члана 214. став 3. у вези става 1. у вези члана 30. и 33. КЗ, а које је окривљенима стављено на терет оптужним актом, већ су окривљени чињеничним описом у изреци пресуде практично осуђени за радње које представљају кривично дело изнуда у покушају из члана 214. став 3. у вези члана 30. и 33. КЗ, па како покушај наведеног кривичног дела није могућ, то самим тим нема ни кривичног дела. У односу на кривично дело невозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ, бранилац наводи да је окривљени АА пуцао из ватретоног оружја што представља прекршај из члана 17. став 2. Закона о јавном реду и миру, а не наведено кривично дело.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљених Луке Оташевића и АА– адвоката Милинка Јовановића, се по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Изреком правноснажне пресуде окривљени Лука Оташевић и АА оглашени су кривим да су „...у урачунљивом стању, са директним умишљајем..., у намери да окривљеном Луки Оташевићу прибаве противправну имовинску корист..., претњом функционалним исправним ватреним оружјем – полуаутоматском пушком...у коме се налазила функционално исправна муниција, које оружје је окривљени Лука Оташевић неовлашћено набавио без одобрења надлежног органа предвиђеног одредбама... и неовлашћено носио...,а окривљени АА је исто оружје и муницију неовлашћено држао..., покушали да принуде оштећеног ... да се на штету своје имовине одрекне потраживања... све у износу од 49.700,00 евра у динарској противредности од 5.843.238,94 динара...али дело нису довршили јер су наредног дана откривени и лишени слободе...окривљени Лука Оташевић, уз изговор да морају насамо да попричају, путничким моторним возилом., противно његовој вољи, оштећеног... довезао на усамљено место...при чему га је још током вожње питао да ли је свестан шта је урадио мислећи при томе на позајмице које је према закљученим уговорима дао...стављајући му истовремено у изглед озбиљну претњу репетирањем пиштоља који му је одмах потом дао у руке уз речи да је сада на пиштољу остао његов ДНК траг и да уколико тим пиштољем буде извршено неко кривично дело у везу са извршењем ће он

бити доведен...убрзо својим колима дошао и окривљени АА, те је тада окривљени Лука Оташевић из гепека свог возила извадио напред наведену полуаутоматску пушку и од оштећеног... захтевао да ... и њу узме у руке што је оштећени...у почетку одбијао, али како је видео да је то наљутило окривљеног Луку Оташевића, то је ипак учинио јер је схватио да би и његов живот могао бити доведен у опасност, с обзиром на то да је окривљени Лука Оташевић у једном тренутку рекао да би могао да убије 20 људи и себе, након чега су из те пушке пуцали најпре окривљени АА који је испалио два до три хица, да би за овим пушку узео окривљени Лука Оташевић и испуцао преостале метке.. услед којих радњи је оштећени... отишао у свој стан и одатле узео два уговора о позајмици...као и признаницу и предао их окривљеном Луки Оташевићу, који је ... усмено саопштио да више не дугују оштећеном ... већ њему... а свако понаособ је био свестан својих дела, хтео њихово извршење и био је свестан забрањености својих дела.“

По налажењу Врховног суда, у овако описаним радњама окривљених стичу се сви битни елементи кривичног дела изнуда у покушају у саизвршилаштву из члана 214. став 1. у вези члана 30. и 33. КЗ.

У ситуацији када противправна имовинска корист прописана чланом 214. став 3. КЗ није остварена, као што је то у конкретном случају, неће постојати покушај овог облика кривичног дела, обзиром да постигнута имовинска корист не представља последицу, већ квалификаторну околност дела, па уколико није постигнута, нема ни покушаја извршења тог кривичног дела, а што одговара и језичком тумачењу текста законских одредби из члана 214. КЗ, јер је у ставу 3. наведен свршен глагол „ако је прибављена имовинска корист у износу који прелази 1.500.000,00 динара“.

Како из изреке правноснажне пресуде произилази да у конкретном случају окривљени нису прибавили имовинску корист у наведеном износу, нити је за овај износ наступила штета, то се у радњама окривљених не стичу битни елементи кривичног дела изнуда у покушају из члана 214. став 3. у вези става 1. у вези члана 30. и 33. КЗ, већ битни елементи кривичног дела изнуда у покушају из члана 214. став 1. у вези члана 30. и 33. КЗ за које су оглашени кривим, из ког разлога су супротни наводи браниоца окривљених оцењени као неосноваи.

Поред наведеног, неосновани су и наводи браниоца окривљених да, пошто је окривљени АА пуцао из ватретоног оружја, то представља прекршај из члана 17. став 2. Закона о јавном реду и миру, имајући у виду да је окривљени оглашен кривим да је оружје и муницију неовлашћено држао, које радње чине законско обележје кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. КЗ, а не да је пуцањем из ватреног оружја нарушио јавни ред и мир или угрозио сигурност грађана, што је обележје прекршаја из члана 17. став 2. Закона о јавном реду и миру.

Са изнетих разлога, наводи браниоца окривљених Луке Оташевића и АА–адвоката Милинка Јовановића којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, од стране овога суда, оцењени су као неосновани.

Бранилац окривљеног Луке Оташевића – адвокат Марина Ивеља, као разлог подношења истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, наводећи као незаконити доказ записник о увиђају из разлога што је

увиђај обављен без присуства окривљених и њихових бранилаца, супротно члану 300. ЗКП.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости окривљеног Луке Оташевића – адвоката Марине Ивеле, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Одредбом члана 300. став 3. ЗКП прописано је да осумњичени, његов бранилац и оштећени могу да присуствују увиђају.

По налажењу Врховног суда, цитирана одредба закона не прописује као обавезно присуство окривљеног и његовог браниоца доказној радњи увиђаја, већ је истом прописано да, између осталог, осумњичени и његов бранилац могу да присуствују увиђају. Стога су супротни наводи у захтеву браниоца окривљеног оцењени као неосновани.

Поред наведеног, бранилац окривљеног Луке Оташевића – адвокат Марина Ивела у поднетом захтеву истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП наводећи да је суд две идентичне радње другачије квалификовао, па тако радњу која је везана за пушку квалификује као кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ, док се исте радње које се односе на пиштољ означавају само као средство извршења кривичног дела принуде. Дакле и пушка и пиштољ су, по мишљењу браниоца, у изреци означени као предмет извршења кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ, били су у истом превозном средству, у истом временском интервалу и оба оружја су послужила као средство да се застраши оштећени, али је окривљени Лука Оташевић оглашен кривим за кривично дело из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ само у односу на пушку, док су радње везане за пиштољ квалификоване само као средство принуде. По ставу браниоца окривљени је требало да буде осуђен само за кривично дело изнуда из члана 214. КЗ, јер ако се пиштољ сматра средством принуде исто би требало применити и на пушку.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости окривљеног Луке Оташевића – адвоката Марине Ивеле, по оцени Врховног суда, не могу се прихватити као основани.

Наиме, изреком пресуде окривљени је оглашен кривим да је полуаутоматску пушку за коју се користи муниција калибра 308 WIN, у коме се налазила функционално исправна муниција, неовлашћено набавио без одобрења надлежног органа и неовлашћено носио јер му није била издата дозвола за ношење од стране надлежног органа, као и да је наведеним оружјем, у намери да себи прибави противправну имовинску корист претњом покушао да принуди оштећеног да се на штету своје имовине одрекне потраживања. Дакле, радње окривљеног представљају два кривична дела, једно је недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ које се довршава самим набављањем и ношењем без дозволе предметне полуаутоматске пушке, а друго је кривично дело изнуде из члана 214. став 1. у вези члана 30. и 33. КЗ, које само по себи подразумева примену силе или озбиљне претње, а употреба оружја при изнуди само појачава интензитет претње. У конкретном случају идентификована је полуаутоматска пушка, па је окривљени оглашен кривим за набавку и ношење исте, док држање

пиштоља није ни стављено на терет као посебно кривично дело, па се суд правилно кретао у оквиру оптужног акта, правилно примењујући кривични законик.

У преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Луке Оташевића и АА– адвоката Милинка Јовановића је недозвољен, док је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Луке Оташевића – адвоката Марине Ивеле недозвољен и нема прописан садржај.

Бранилац окривљених Луке Оташевића и АА, адвокат Милинко Јовановић у преосталом делу захтева суштински оспорава утврђено чињенично стање у правноснажним пресудама наводима да окривљени АА никада није био у државини пушке и неке муниције јер тренутно узимање оружја у руке, из било ког разлога, па и ради испалења хица их тог оружја не представља држање, а његова намера није била задржавање и заснивање државине на оружју, већ да испали 2-3 метка из ње. Такође напомиње да су разлози које су судови навели у својим пресудама да је окривљени узимањем туђе пушке у руке ради опалења 2-3 метка из исте остварио фактичку власт, односно државину на њој, апсолутно неприхватљиви и правно нетачни, на који начин се указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Наведене повреде, погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП не представљају законске разлоге због којих је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и браниоцу због повреде закона, па је Врховни суд захтев браниоца окривљених Луке Оташевића и АА, у овом делу, оценио недозвољеним.

Бранилац окривљеног Луке Оташевића – адвокат Марина Ивела у поднетом захтеву истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, због које је дозвољено подношење захтева. Међутим, у образложењу наведене повреде не указује на који начин је одлуком о кривичној санкцији повређен закон већ наводи да је у односу на исто кривично дело и на исто чињенично стање од стране суда иста околност – објективна тежина кривичног дела изнуда, за једног окривљеног цењена као отежавајућа а за другог као олакшавајућа околност, на који начин се суштински указује на повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП, а што не представља законски разлог због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и браниоцу због повреде закона, па је Врховни суд захтев браниоца окривљеног Луке Оташевића, у овом делу, оценио недозвољеним.

Поред наведеног бранилац окривљеног Луке Оташевића, адвокат Марина Ивела у захтеву наводи и да нема доказа да су окривљени критичном приликом били на месту догађаја јер на основу обављеног вештачења за информационе технологије није утврђено да је иједна база станица регистровала мобилни телефон окривљених, а ДНК вештачењем је утврђено да не постоје биолошки трагови окривљених на предметним чаурама пронађеним током увиђаја.

Изнетим наводима бранилац окривљеног суштински оспорава утврђено чињенично стање и оцену доказа дату од стране суда, а што не представља законски разлог због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење

овог ванредног правног лека окривљеном и браниоцу због повреде закона, па је Врховни суд захтев браниоца окривљеног Луке Оташевића и у овом делу, оценио недозвољеним.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног Луке Оташевића наводи да је повређен члан 6. став 3. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, а чиме се у суштини указује на повреду закона из члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП.

Када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, то се, према одредби члана 484. ЗКП, уз захтев мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људског права и слободe окривљеног или другог учесника у поступку, а које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима. Имајући у виду да у конкретном случају подносилац захтева за заштиту законитости уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, то је Врховни суд нашао да у погледу ове повреде захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Луке Оташевића у овом делу нема прописан садржај.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА– адвоката Драгана Здравковића је недозвољен и нема законом прописан садржај.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву као разлог подношења истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП јер је изрека пресуде противуречна сама себи, разлози пресуде су противуречни изреци, разлозима и чињеницама које су предмет доказивања те су нејасни и у знатној мери противуречни. Пресуда је нејасна и неразумљива пре свега јер се у опису кривичног дела говори о покушају принуде а окривљени су осуђени за изнуду у покушају.

Поред наведеног, бранилац у захтеву напомиње и да није доказано да је окривљени применио било какву претњу према оштећеном, нити да је наведеног дана на месту догађаја окривљени држао и два или три хица испалио увис из полуаутоматске пушке, за коју није поседовао оружани лист. Сем исказа оштећеног, по ставу браниоца, ни један други доказ не указује да је окривљени претио оштећеном, јер то нико други није видео, ватрено оружје није пронађено, а на чаурама нема ДНК материјала окривљеног. Наиме, из понашања оштећеног се не може утврдити да се исти уплашио, обзиром да је проводио време са окривљеним који му је наводно претио. Бранилац истиче и да није доказано да је окривљени имао намеру да прибави противправну имовинску корист, па самим тим се не може говорити о саизвршилаштву. Надаље бранилац истиче да није јасно на који начин је суд утврдио да се ради и полуаутоматској пушки, јер иста није пронађена, нити се на чаурама налази његов ДНК.

Изнетим наводима браниоца окривљеног се оспорава утврђено чињенично стање и оцена доказа дата од стране суда, давањем сопствене оцене изведених доказа која је потпуно другачија од оне дате у побијаним пресудама.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче и повреду члана 300. ЗКП јер окривљени приликом вршења увиђаја није био присутан.

Како наведене повреде, битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и повреда одредбе члана 300 ЗКП, не представљају законске разлоге због којих је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног АА, у овом делу, оценио недозвољеним.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног АА наводи да је повређен члан 33. став 2. и 5. Устава Републике Србије, а чиме се у суштини указује на повреду закона из члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП.

Када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, то се, према одредби члана 484. ЗКП, уз захтев мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људског права и слобода окривљеног или другог учесника у поступку, а које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима. Имајући у виду да у конкретном случају подносилац захтева за заштиту законитости уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, то је Врховни суд нашао да у погледу ове повреде захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у овом делу нема прописан садржај.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона на које се неосновано указује захтевима за заштиту законитости браниоца окривљених Луке Оташевића и АА– адвоката Милинка Јовановића и окривљеног Луке Оташевића – адвоката Марине Ивеље, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, захтеве бранилаца окривљених у односу на повреде наведене у изреци пресуде одбио као неоснован, док је у осталом делу захтеве одбацио на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези члана 485. став 4. и 484. ЗКП, а захтев браниоца окривљеног АА– адвоката Драгана Здравковића, на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези члана 485. став 4. и 484. ЗКП одбацио.

Записничар-саветник
Весна Зарић, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић